

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní ve věci

žalobce: **V. L.**
státní příslušnost Ukrajina
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní
Lhoty
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., sídlem Kovářská
939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlím Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2020 č. j. OAM-87/LE-BA04-BA04-PS-
2020, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 21. 8. 2020 č. j. OAM-87/LE-BA04-BA04-PS-2020 byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a podle odst. 5 téhož zákonného ustanovení byla stanovena doba trvání tohoto zajištění do 7. 12. 2020. Žalovaný vzal za prokázáno, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany má za cíl vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Podle názoru žalovaného by v případě žalobce nebylo účinné uplatnění zvláštního opatření podle ust. § 47 zákona o azylu.
2. Žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které žalovanému vytýkal porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) v jeho ustanoveních § 3 ve spojení s § 2 odst. 1 a 4, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3. Zároveň namítal porušení ust. § 47 odst. 2 zákona o azylu, neboť v jeho případě je možné použití zvláštního opatření podle tohoto zákonného ustanovení. Žalobce zdůraznil, že zajištění představuje mimořádný a krajní prostředek, který zasahuje do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu, proto by rozhodnutí o zajištění mělo být vyčerpávajícím způsobem zdůvodněno. Podle žalobce však žalovaný dostatečně nezdůvodnil, proč by k naplnění účelu zajištění nepostačovalo v jeho případě použití zvláštních opatření. Při stanovení délky zajištění na 110 dní postupoval žalovaný paušálně bez ohledu na konkrétní okolnosti jeho případu. Z pohledu žalobce jde o délku nepřiměřenou a účelovou. Žalovaný svou argumentaci o existenci oprávněných důvodů, že žádost o udělení mezinárodní byla v případě žalobce podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, opírá pouze o tvrzení, že se na území České republiky zdržoval neoprávněně. Vycházel přitom jenom z důvodů, na základě kterých byl žalobce předchozím rozhodnutím o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Skutečnost, že se na území České republiky zdržoval neoprávněně, považuje žalovaný za důvod domnívat se, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, což žalobce považuje za nesprávné. Závěrem své žaloby namítal, že doba jeho zajištění až do 7. 12. 2020 neměla být stanovena paušálně, ale měla odpovídat individuálním okolnostem jeho případu, zatímco žalovaný se v odůvodnění zabývá jen konstatováním délky trvání správního řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2020 č. j. OAM-87/LE-BA04-BA04-PS-2020 a z obsahu fotokopie připojeného správního spisu žalovaného a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Napadené rozhodnutí přezkoumal přitom krajský soud podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaného (ust. § 75 s.ř.s.).
5. Z obsahu fotokopie správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 16. 8. 2020 č. j. KRPA-212500-13/ČJ-2020-000022-ZSV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze

umožnit vstup na území členských států Evropské unie na dobu 5 let. Tentýž správní orgán rozhodnutím ze dne 16. 8. 2020 č. j. KRPA-212500-15/ČJ-2020-000022-ZSV žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajistil za účelem správního vyhoštění a dobu zajištění stanovil na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Podle odůvodnění těchto správních rozhodnutí byl žalobce dne 15. 8. 2020 kontrolován policejní hlídkou, při které sdělil, že přibližně před 6 měsíci ztratil všechny své doklady a posléze za pomoci otisku prstů byl spolehlivě ztotožněn. Cizineckou policií bylo zjištěno, že dne 25. 7. 2013 nabyt právní moci trestní příkaz pod č. j. 2 T 146/2013 Obvodním soudem pro Prahu 4 za přečin měření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, kdy žalobce byl odsouzen podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku za použití § 80 odst. 1, 2 trestního zákoníku a § 314e odst. 2 písm. g) trestního řádu k trestu vyhoštění z území České republiky ve výměře 3 let. V té době mařil správní rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odboru cizinecké policie ze dne 11. 4. 2012, vydané pod č. j. KRPA-38705/ČJ-2012-000022, které nabylo právní moci dne 6. 8. 2012 ve spojení s rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie pod č. j. CPR-5677/ČJ-009CPR-V231, kdy žalobci bylo uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na dobu 3 let. Následně byl vydán trestní příkaz Obvodním soudem pro Prahu 4 pod č. j. 6 T 192/2014, který nabyt právní moci dne 1. 10. 2014 za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, jímž byl žalobce odsouzen podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku za použití § 80 odst. 1, 2 trestního zákoníku a § 314e odst. 2 písm. g) trestního řádu k trestu vyhoštění z území České republiky ve výměře 24 měsíců a byl vyzván k vycestování nejpozději do 1. 11. 2014. Naposledy byl žalobci dne 22. 7. 2018 vydán Obvodním soudem pro Prahu 4 trestní příkaz pod č. j. 3 T 122/2018, který nabyt právní moci dne 22. 7. 2018, za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, kdy byl žalobce odsouzen podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku za použití § 80 odst. 1, 2 trestního zákoníku a § 314e odst. 2 písm. g) trestního řádu k samostatnému trestu vyhoštění z území České republiky v délce trvání 2 let s lhůtou k vycestování nejpozději do dne 10. 8. 2018.

6. Z obsahu odůvodnění obou výše citovaných rozhodnutí cizinecké policie krajský soud dále zjistil, že žalobce podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany 29. 3. 2012; žádna z forem mezinárodní ochrany mu udělena nebyla. Do protokolu o výsledku se žalobce v rámci řízení o udělení správního vyhoštění a zajištění vyjádřil tak, že nikdy z území České republiky nevycestoval a vycestovat nehodlá, nemá žádné finanční prostředky a na Ukrajině je válka a Covid 19. Dále uvedl, že svůj cestovní pas ztratil před 6 lety a od té doby neměl snahu o vyřízení náhradního cestovního dokladu k vycestování. Svoji situaci neřešil ani prostřednictvím Zastupitelského úřadu Ukrajiny v Praze. Přestože byl soudem opakovaně vyzván k vycestování, neučinil tak. Je bez domova a přespává u kamarádů. Dne 19. 8. 2020 podal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Balková žádost o udělení mezinárodní ochrany.
7. Žalobou napadeným rozhodnutím byl žalobce zajištěn podle ust. § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle kterého ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout

se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

8. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu, zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany
 - a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo
 - b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
9. Podle odst. 2 téhož ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
10. Krajský soud přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí v rámci uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou vyjádřenou v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Především podotýká, že v napadeném rozhodnutí nezjistil takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu, nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (ust. § 76 odst. 2 s.ř.s.).
11. Ve své žalobě žalobce zdůraznil, že zajištění představuje mimořádný a krajní prostředek, jehož použití je možné pouze tehdy, jestliže jeho účelu lze dosáhnout mírnějšími prostředky. V tomto směru žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval možností uplatnění zvláštních opatření a dle jeho názoru neoprávněný pobyt může být považován za hlavní důvod jeho izolace od společnosti. S žalobcem lze zcela souhlasit v tom, že zajištění žadatele o mezinárodní ochranu má být realizováno toliko ve výjimečných případech stanovených směrnicí Evropského parlamentu a Rady EU č. 2013/33/EU a shora citovaných ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu. Je zcela nepochybné, že zajištění cizince znamená čitelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na jeho osobní svobodu tak, jak ji garantuje článek 7 odst. 1 a článek 8 Listiny základních práv a svobod. Jde tedy o zásah, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a v souladu s ústavním pořádkem. V projednávané věci byl žalobou napadeným rozhodnutím žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podmínky tohoto zajištění obsahuje výše citované zákonné ustanovení a předpokladem takového zajištění je, že vůči cizinci nelze uplatnit zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu, tedy proto, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že v daném případě žalobce požádal o mezinárodní ochranu až poté, kdy byl zadržen cizineckou policií a kdy bylo vydáno rozhodnutí o jeho správním vyhoštění a zároveň i rozhodnutí o jeho zajištění za účelem tohoto správního vyhoštění. Obě správní rozhodnutí byla vydána dne 16. 8. 2020 a tentýž den byla žalobci poskytnuta informace o možnosti podat žádost o udělení mezinárodní ochrany; tuto žádost jak již bylo shora opakovaně uvedeno, podal žalobce 19. 8. 2020. Tato žádost byla v pořadí žádostí druhou, kdy první žádost uplatnil žalobce v roce 2012. Ve shodě s žalovaným proto krajský soud

nepochybuje o tom, že nynější žádost podal žalobce zcela účelově za účelem vyhnout se důsledkům realizace správního vyhoštění. Krajský soud přitom nemůže přisvědčit námitce žalobce, že žalovaný stejný závěr učinil pouze za použití tvrzení, že žalobce na území České republiky se zdržoval neoprávněně. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se mimo jiné uvádí, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal opakovaně až po téměř 8 letech od pravomocného ukončení prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany a až po zadržení policií ČR, zajištěním za účelem realizace správního vyhoštění a umístění do ZZC.

12. Krajský soud se dále zabýval žalobní námitkou týkající se nepoužití zvláštních opatření, čímž se podle žalobce žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval nedostatečně. Krajský soud přitom vycházel ze skutkových zjištění vyplývajících ze shora citovaných správních rozhodnutí Cizinecké policie ČR a dospěl přitom k závěru, že použitím mírnějších prostředků než zajištění, tedy zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, by dostatečně nezajišťovalo průběh řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a realizaci již vydaného rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Použití těchto mírnějších prostředků totiž předpokládá, že se žadatel o mezinárodní ochranu těmito zvláštním opatřením podřídí, že je bude dodržovat a že je důvodné se domnívat, že jejich uložení bude dostatečné k zajištění jeho účasti ve správním řízení o mezinárodní ochranu i k realizaci rozhodnutí o správním vyhoštění. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný odkázal na „postup jmenovaného“, čímž nepochybně mínil průběh pobytové historie žalobce na území České republiky, tedy na to, že byl již třikrát pravomocně odsouzen k trestu vyhoštění z důvodu maření úředního rozhodnutí, že zde pobýval neoprávněně po ukončení předchozího správního řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a v rozporu s uloženými soudními rozhodnutími. Lze tedy přisvědčit názoru žalovaného, že použití zvláštních opatření podle ust. § 47 zákona o azylu by bylo v případě žalobce neúčinné. Žalovanému tak nelze vytýkat, že nesprávně nebo nedostatečně posoudil aplikovatelnost těchto opatření už proto, že žalobce nerespektoval již dříve opakovaná uložená soudní vyhoštění. Jako nedůvodnou hodnotí krajský soud žalobní námitku, že žalovaný odůvodnil délku trvání doby zajištění žalobce pouze v obecné rovině. Ani s touto námitkou se krajský soud neztotožňuje, neboť v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí ji žalovaný odůvodnil tím, že se jedná o opakovanou žádost žalobce o mezinárodní ochranu, v důsledku čehož bude nutné posouzení, zda se nejedná o nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání důvodu pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany v předchozím správním řízení. Zdůvodnil tak, proč nelze předpokládat rozhodnutí ve lhůtě 90 dnů uvedené v ust. § 16 zákona o azylu a to, že je nutno přihlédnout k možnosti použití opravných prostředků.
13. Při vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný vycházel ze zjištění a podkladů, které mu byly předány ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o azylu příslušnými orgány cizinecké policie ČR a nelze mu proto oprávněně vytýkat porušení ust. § 3 či § 50 odst. 2 a 3 správního řádu; ostatně žalobce ve své žalobě žádné konkrétní skutečnosti svědčící o porušení těchto základních zásad správního řízení neuvedl. Z takto zjištěných skutečností pak přistoupil k rozhodnutí o zajištění žalobce, které řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil.
14. Ze shora uvedených důvodů krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

15. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 05.10.2020

JUDr. Petr Indráček
samosoudce